

[Nathalie Lind]

kratisk politik, at én enkelt institution skal have ansvaret for og kontrollen med en så afgørende og indflydelsesrig faktor, som radio og tv er i vores samfund. Vi havde en debat herom i april 1976, og venstres pjece »Sådan brydes monopolet« dannede en del af baggrunden for denne debat.

Vi betvivler ikke, at man fra medarbejderens og radiatorådets side har vilje til at administrere monopolet på en rimelig og liberal måde, men selv en nok så liberal administration af et monopol kan ikke give befolkningen den samme brede orientering og de samme valgmuligheder, som udsendelser fra flere uafhængige programredaktioner kunne give. Derfor er der også ting i regeringens forslag, som vi kan være tilfredse med, fordi det er et om end meget beskedent skridt henimod at bryde Danmarks radios monopol. Vi er også tilfredse med, at ministeren vil fastholde finansieringen over licensen.

Vi havde gerne set med hensyn til monopolstillingen, at ministeren havde været mere konsekvent. Vi havde gerne set, at de enkelte amter eller distrikter fuldstændig frit kunne bestemme omfang og indhold af de udsendelser, de ville tilrettelægge, naturligvis med den samme forpligtelse til alsidighed og objektivitet og informationsfrihed – også for minoriteter, som nogle har talt om – som påhviler Danmarks radio i dag.

Jeg kan sige klart, at vi ikke vil kunne acceptere – i hvert fald er vi meget kritiske over for det – at det skal være ministeren, der udpeger formænd og næstformænd for regionalradiatorådene. Vi forstår heller ikke, hvorfor de områder i landet, der måtte ønske at sende noget mere, hvis de tekniske muligheder er til stede, ikke skulle have lov til dette, forudsat naturligvis at de så vil tage det ansvar på sig, som det ville være at måtte opkræve noget mere i licens.

I vurderingen af disse ting ser man ret klart modsætningen imellem, hvad der ud fra en socialdemokratisk og en liberal grundholdning betragtes som ønskeligt; det kunne vi også høre på den socialdemokratiske ordførers indlæg. Det hænger nok sammen med den definition, som ministeren tidligere har givet på begrebet decentralisering. Deri indgår, at selv om man kalder det decentralisering, så vil man alligevel tilrettelægge det på en sådan måde, at hvert enkelt menneske, så vidt muligt også uden hensyn til geografiske

forhold, skal have de samme tilbud på kulturlivets område, og det gælder også på radioens område. Det er et princip, man kan have; jeg skal ikke anfægte nogens ret til at have det, men jeg vil bare sige, at det har intet med decentralisering at gøre. Vi accepterer, at decentralisering må indebære, at der bliver forskel. Det kan ikke være anderledes. Men der ligger også det positive i det, at de holdningsmæssige forskelle, der er landsdele og amter imellem, derved kommer til udtryk.

I spørgsmålet om radiatorådets sammensætning skal jeg sige om det forslag, der er fremsat fra retsforbundets side, at vi jo havde debatten sidste år. Jeg gav udtryk for, at vi ikke mente, at det var en farbar vej at gå. Jeg sagde vist dengang, at der var tanker og en interesse her, men jo mere man ser på det, jo mindre realistisk er det at arbejde med dette.

Ministerens forslag på dette område går jo på, at de 17 medlemmer udpeges af folketinget som repræsentanter for lyttere og seere. Vi er enige med socialdemokratiet i, at det bør være – det gælder både på regionalplan og på landsplan – demokratisk valgte organer, der har udpegningsretten. Deri ligger ikke, og dér kan jeg være enig med hr. Albertsen, at det behøver at være – jeg tror, det var her, det blev sagt – aktive politikere, der sidder i rådet, det er en anden ting; men udpegningsretten må ligge dér.

Vi har også mærket os ministerens udtalelser om de forslag, der er kommet fra lytterorganisationernes side. Det er klart, at også dette vil give anledning til overvejelse i udvalget. Vi er parate til at drøfte det, men for os er hovedsigtet altså dette, at vi får en så alsidig sammensætning af radiatorådet som muligt; det vil være vores ledetråd i disse vurderinger.

Når ministeren kommer med et forslag om, at der skal være indtil 8 tilforordnede, så må jeg sige, at vi er meget skeptiske, men det ved ministeren også, for det forslag har jo eksisteret og er blevet taget af bordet, og det var venstre medansvarligt for, jeg tror bl. a., hr. Johan Philipsen var ordfører dengang.

Det, der ligger bag vores holdning her, er, at vil man knytte såkaldte eksperter til sig, så kan man gøre det i form af konsulenter. Vil man knytte interessegrupper til sig, kan man også gøre det, og så står de som repræsentanter for interessegrupperne. Vil man have nogle uden for den kreds, som skal udpeges